28/02/2019

Πόσο κατακριτέα κρίνεται μία έκτρωση από γυναίκα θύμα βιασμού;

/ Ορθόδοξες Προβολές

Η εγκυμοσύνη είναι πιθανή μετά από βιασμό. Οποιαδήποτε γυναίκα ευρισκομένη σε αναπαραγωγική ηλικία, υποστεί βιασμό από άνδρα με αναπαραγωγική ικανότητα, είναι πιθανόν να καταστεί έγκυος από τον άνδρα αυτό.

Τα στοιχεία για την Ελλάδα δεν είναι επακριβώς γνωστά υπάρχουν αναφορές πως ξεπερνούν τις 4.500 το χρόνο. Η συχνότητα με την οποία μια γυναίκα μένει έγκυος μετά από βιασμό, υπολογίζεται από 1 ως 5 εγκυμοσύνες ανά 100 βιασμούς. Τα στοιχεία αυτά είναι βέβαια κατά προσέγγιση.

Ο βιασμός μπορεί να προέρχεται από άτομο του άμεσου φιλικού ή οικογενειακού περιβάλλοντος, από κατά συρροήν βιαστή ή και από άλλα άτομα. Πραγματοποιείται συνήθως σε φάσεις που υπάρχει χαλάρωση της εγρήγορσης και μετά από χρήση αλκοόλ ή ναρκωτικών, αφορά ανήλικα κορίτσια, έγγαμες γυναίκες, έφηβες, εκδιδόμενες γυναίκες, γυναίκες αιχμαλώτους πολέμου κτλπ.

Οι συνέπειες για τη γυναίκα είναι εξαιρετικά οδυνηρές, τόσο οι ψυχολογικές όσο και οι σωματικές. Περιλαμβάνουν αισθήματα ταπείνωσης, ενοχής, ψυχικής ισοπέδωσης, κατάθλιψη, οργή, αηδία, αυτομομφή. Ακολούθως δύνανται να εμφανίσουν διαταραχές στις σχέσεις τους με τους γύρω τους, στη σεξουαλική τους ζωή, αυτοκαταστροφικές συμπεριφορές και αδυναμία να ανταποκριθούν στις απλές καθημερινές απαιτήσεις. Μαζί με τις ψυχικές συνέπειες συνυπάρχουν και σωματικές βλάβες και επιπλέον σοβαρές κακώσεις στα γεννητικά τους όργανα. Είναι δε πιθανόν ότι έχει μεταδοθεί σ' αυτές και κάποιο σεξουαλικώς μεταδιδόμενο νόσημα.

Η εγκυμοσύνη είναι όπως αναφέραμε μία από τις πιθανές συνέπειες του βιασμού, ίσως η συνθετότερη στην αντιμετώπισή της.

Η ενδεχόμενη εγκυμοσύνη επιβαρύνει περαιτέρω, διότι το γεγονός του βιασμού αποκτά υπόσταση διαχρονική. Η γυναίκα έχει ν' αντιμετωπίσει την προκατάληψη και την περιέργεια του περιβάλλοντός της, να συμβιβάσει την ύπαρξη παιδιού με ενδεχομένως ήδη υπάρχουσα οικογένεια, να υποστεί απόρριψη από το γεγονός και μόνο του βιασμού, πολύ περισσότερο από την ύπαρξη παιδιού από ένα κακόβουλο άτομο. Η εγκυμοσύνη και η ανατροφή του παιδιού της μπορεί να γίνει ένας αγώνας ζωής για εκείνη. Υπάρχουν δυστυχώς και αναφορές σε γυναίκες που θανάτωσαν αυτά τα παιδιά αμέσως μετά τη γέννηση τους.

Για το λόγο αυτό πολλοί συμβουλεύουν την λεγόμενη επείγουσα αντισύλληψη που δεν είναι άλλο από ορμονικά σκευάσματα, τα οποία λαμβάνονται άμεσα και καθιστούν ανώριμο το επιθήλιο της μήτρας για εμφύτευση του πιθανώς ήδη γονιμοποιημένου ωαρίου της γυναίκας προκαλώντας την πρώιμη θανάτωση του σχηματισθέντος εμβρύου. Άλλοι συμβουλεύουν τη γυναίκα να καταφύγει σε κλινική έκτρωσης για να θανατώσει το καλούμενο προϊόν του βιασμού της.

Ας προσεγγίσουμε όμως το θέμα αυτό από μια διαφορετική πλευρά. Κατανοώντας απόλυτα τη θέση και την ψυχολογία της μητέρας αλλά και τα δικαιώματα του παιδιού. Ας την απομονώσουμε από το βιαστή και την πράξη του, που είναι ήδη παρελθόντα, και ας εστιάσουμε σε εκείνη, στο παιδί της και το κοινό τους μέλλον. Ο βιαστής δεν έχει θέση πλέον στη ζωή της, έχει φύγει από το προσκήνιο, όμως υπάρχει ένας ζωντανός άνθρωπος, μια εικόνα του Θεού, ένα παιδί που είναι παντελώς ανυπεράσπιστο και ανίδεο για το βάρος που η κοινωνία έχει τοποθετήσει πάνω σε εκείνο και τη μητέρα του.

Η κοινωνία με τη στάση της αντί να καταδικάσει και να τιμωρήσει το θύτη,

στρέφεται εναντίον των θυμάτων. Για να αποσβέσει την πράξη από το πρόσωπο της γης, καταδικάζει στην ανυπαρξία και την ψυχική ισοπέδωση τα θύματα. Αναγκάζει την μητέρα να προβεί σε άμβλωση διαπράττοντας φόνο του αθώου παιδιού της, για ν’ αφαιρέσει κάθε σημείο και ίχνος από την πράξη του βιασμού. Επιπλέον αφαιρεί τη ζωή από το παιδί που είναι αμέτοχο της κακής πράξης και με κανέναν τρόπο δεν έχει κληρονομήσει τα στίγματα της παραβατικής συμπεριφοράς του πατέρα του.

Είναι αυτό απόδοση δικαιοσύνης; Αποτελεί αυτή η πρακτική υπεράσπιση των δικαιωμάτων των θυμάτων; Ο φταίχτης είναι ο βιαστής. Δεν είναι ούτε η γυναίκα ούτε το μωρό. Είναι καλό που και οι δύο τους γίνονται για άλλη μια φορά θύματα της προκατάληψης και τη σκληρότητας της κοινωνίας και του περιβάλλοντός τους; Που πρέπει να ματώνουν διεκδικώντας την αξιοπρέπειά τους και αντί να θεωρούνται ήρωες και αγωνιστές αυτοί ταπεινώνονται; Είναι σωστό ο τρόπος σύλληψης του ανθρώπου να καθορίζει τα ατομικά του δικαιώματα; Είναι δίκαιο που προαποφασίζουμε την ατιμία του αγέννητου παιδιού και το καταδικάζουμε σε θάνατο;

Η ταλαιπωρημένη γυναίκα ζητά αγάπη, ανεκτικότητα, επιείκεια, άνευ όρων αποδοχή από το περιβάλλον της, ζητά χρόνο για να επουλωθούν οι πληγές της. Δεν την βοηθά η κριτική, η απόδοση ευθυνών από άτομα χωρίς αγάπη και διάκριση. Δεν την βοηθά η τραγικοποίηση του γεγονότος και η αέναη ενασχόληση με αυτό. Εκτός από τη συμπαράσταση των δικών της, μεγάλη σημασία έχει και η πνευματική βοήθεια που θα λάβει εάν το επιθυμήσει από την εκκλησία μας και τον πνευματικό για να αντιληφθεί το γεγονός όχι ως τέλος και καταστροφή αλλά ως μια δοκιμασία που θα ξεπεραστεί. Τότε το γεγονός αποκτά άλλη χροιά, απογυμνώνεται από τα συναισθηματικά στοιχεία με τα οποία έχει επενδυθεί και αντιμετωπίζεται με ψυχραιμία.

Η εμπειρία έχει δείξει πως τα πράγματα όταν υπάρχουν ώριμες αντιδράσεις, δεν εξελίσσονται προς την καταστροφή. Γυναίκες που για λόγους δικούς τους προσωπικούς, ή θρησκευτικούς επέλεξαν να κρατήσουν το παιδί τους. Κάποιες στηρίχθηκαν από το περιβάλλον τους, από άτομα με χριστιανική πίστη ή ανθρωπιστικά αισθήματα, άλλες σεβάστηκαν την ανθρώπινη ζωή που έφεραν, όπως θα έκαναν και για ένα μικρό κουταβάκι που θα είχαν σπίτι τους για παρέα, ή δέχθηκαν το παιδί όπως θα φιλοξενούσαν ένα παιδάκι του τρίτου κόσμου για να το σώσουν από τη φτώχια. Ξεπέρασαν το εγώ τους με όλα του τα προβλήματα και μπόρεσαν να ανοιχτούν με αγάπη στον άλλο, τον ξένο, που είναι και δικό τους παιδί.

Εξάλλου, σε ανυπέρβλητες δυσκολίες υπάρχει πάντα η δυνατότητα το παιδί να

δοθεί προς υιοθεσία, αρκεί εμείς να του δώσουμε τη δυνατότητα να ζήσει και να γεννηθεί.

Γνωρίζουμε προσωπικά μητέρα με πνευματική καθυστέρηση, θύμα βιασμού, η οποία κράτησε το παιδί με τη συμπαράσταση των γονέων της που το είδαν ως ευλογία. Εκείνοι δεν είχαν ποτέ τη χαρά του φυσιολογικού παιδιού στο σπίτι, μιας και η κόρη τους είχε διανοητική υστέρηση. Η χαρά του ερχομού ενός φυσιολογικού αγοριού ήταν για αυτούς δώρο Θεού.

Γνωρίζουμε άλλη περίπτωση που το παιδί -προϊόν βιασμού από αλλοεθνή και αλλόθρησκο- μεγάλωσε μέσα στη χάρη του Θεού, έγινε ιερέας και μνημονεύει τον πατέρα του να μετανοήσει.

Στο εξωτερικό, που δεν ντρέπονται να ομολογήσουν πως η σύλληψή τους έγινε κάτω από συνθήκες βιασμού, έχουμε το παράδειγμα εξαιρετικών προσωπικοτήτων, που ο πατέρας τους έτυχε να είναι βιαστής της μητέρας τους. **Στις ΗΠΑ π.χ είναι εξαιρετικά γνωστή η Miss Penncylvania Varerie Gatto αγωνίστρια για την ισότιμη μεταχείριση των παιδιών από βιασμό,** καθώς και η δικηγόρος Ρεβέκκα Κίσλινγκ, η οποία ως παιδί συλληφθέν κατόπιν βιασμού, αγωνίζεται ώστε τα παιδιά αυτά να μήν εκτρώνονται, μέσω του οργανισμού που η ίδια ίδρυσε με το όνομα «Conceived in Rape».

Όλα ξεπερνώνται όταν η λογική με την οποία βλέπουμε το πρόβλημα διαπνέεται από ψυχραιμία, αγάπη και εμπιστοσύνη στη πρόνοια του Θεού.

Ευχόμαστε αυτό να κάνουμε και εμείς ως κοινωνία αποτελούμενη από Ορθοδόξους Χριστιανούς, αλλά και ως ώριμοι πολίτες αποδεχόμενοι και στηρίζοντας τα θύματα κι όχι γενόμενοι θύτες με τον σκληρό τρόπο μας.

Βρίσκονται λύσεις και ο λόγος είναι προφανής. Προκειμένου να συλληφθεί και να δημιουργηθεί ένας άνθρωπος, ο Θεός συγκατατέθηκε σ’ αυτό. Του έδωσε τη ζωογόνο Του πνοή. Αυτή είναι η θέση της Ορθόδοξης πίστης μας. Αν εμείς σεβαστούμε αυτή Του την απόφαση και συνεργαστούμε ώστε να ζήσει το πλάσμα Του, Εκείνος θα μας δώσει τις λύσεις και θα ζήσουμε θαύματα που δεν μπορέσαμε ποτέ να φανταστούμε στη ζωή μας.

Εκ του ιστοτόπου του ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ “ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ ΖΗΣΩ” www.afistemenaziso.gr